

La festa d'Alger

Enguanys, com supose que ja havien fet en anys anteriors, els estudiants de la Universitat d'Alger volien fer la seua festa de final de curs. Els universitaris algerians són uns xicotets excel·lents, ells i elles, que han tingut l'ardidesa insòlita de voler ser normals. Fa algun temps, van ser en gran part protagonistes de la "segona batalla d'Alger" que va forçar les reformes democràtiques del règim del FLN, i allà van deixar morts i ferits, mai no se sabrà quants. Ara, a finals d'aquest curs de 1989-1990 (que deu ser el mil tres-cents no sé quants de l'Hègira), volien fer una festa.

Discretament, hem de suposar que amb gran disgust d'ells i d'elles, van decidir que a la festa no acudirien dones. Una simple, i dolorosa, mesura de prudència, vistes les bromes que gasta l'islam militant amb això de la promiscuitat. O una mesura de por i de feblesa. Que en qual-sevol cas, no els ha servit de res. A l'hora de la festa de la universitat, escamots d'integristes van fer acte violent de presència, i al crit d'"Al.là és gran! ¡Pecat, pecat!", van rebentar el número, pel simple expedient de destrossar la megafonia. Hi hagué la baralla corresponent, els estudiants es van pegar les hòsties del cas amb els integristes (que també devien ser estudiants), intervingué la policia, i allà es va acabar tot: els estudiants de la Universitat d'Alger no es van atrevir ni a continuar la festa, ni a organitzar-ne una de nova. Ha esdevingut massa perillós.

Com que el pecat de la presència femenina ja havia estat eliminat d'entrada, i com que probablement tampoc no hi havia barra lliure de begudes alcohòliques, hom és demana quin era el *pecat* tan gros que provocava les ires coràniques de l'ofensiva integrista. Deu ser que volien escoltar música *rock* o alguna altra abominació semblant als ulls de l'Altíssim. Per la qual, òbviament, eren mercei-

xedors de les ires purificadores dels defensors de la fe. Mala peça al teler, tenen els nostres amics moros.

Conec perfectament el perill del prejudici europeu i cristià contra el renaixement de l'islam, he llegit les goytisolereries que cal llegir, i conec també els arguments i explicacions del fenomen. Que l'islam no és només una religió sinó una forma de vida i d'organització social (també ho era el cristianisme medieval, i ho hem anat superant), que la reacció fonamentalista és una defensa contra l'imperialisme polític i cultural d'Europa o de l'occident, que és una manera de superar humiliacions passades, que és un retorn a les pròpies fonts culturals i a la pròpia identitat alienada. Que l'islam autèntic és una religió de justícia, misericòrdia i llibertat, i que les dones s'hi troben tan a gust i tan bé tancades, tapades i tutelades. Conec tot això, i algunes coses més. I no em convenç. També sé que en la major part dels països islàmics el poder està en mans de dictadures sovint cruels i corruptes, tant si actuen en nom de l'islam com si no, i que el poble desgraciat troba en les prèdiques dels mol.lahs, muftís o qui siga el consol que la trista misèria li nega (l'església cristiana també ha fet sovint aquest paper, i ens n'hem anat escapant). I més i més coses que podrien justificar els integristes rebentadors de festes d'estudiants. Però no em convenç.

Perquè si alguna cosa bona hem inventat, o assolit, o assumit, els europeus i similars, és la idea de llibertat. De la qual pot nàixer tot: el respecte a la diferència,

la comprensió, la tolerància... Tot, excepte tolerar la intolerància i comprendre la incomprensió. Tot, excepte considerar amics els

enemics de la llibertat. Fa uns dies, a la televisió espanyola, Abbassi Madani, el líder del front Islàmic de Salvació algerià, vestit de canonge al seu estil (respectable), es declarava partidari de la justícia i de la llibertat per a tots els algerians. Esplèndid. Així parlava Khomeini abans de conquerir el poder. La llibertat, hi ha gent que se l'estima tant que la volen només per ells: ni una gota per als altres. "Garantim la llibertat de tots aquells que tenen idees per al futur d'Algèria, ha dit formalment el Madani. Dins d'aquesta llibertat, però, no pareix que hi pugui cabre la música *rock*, o una festa —sense dones!— a la Universitat. Un projecte que té el Madani per al futur d'Algèria, per exemple, és que les dones cobren per quedar-se a casa i no haver d'eixir a treballar. Ja ens podem fer una idea de tot el que ve després, o alhora.

Passar d'una estúpida dictadura burocràtica, ineficaç i pseudo-socialista, a una teocràcia militant, és una perspectiva ben negra. El camí de l'Iran està a la vista: la repressió, la mort i la tortura sota el regim dels aiatol.lahs han arribat a una escala que mai no va assolir un autòcrata cruel com el xah Reza Pahlevi. Si els nostres veïns del Magrib volen seguir el mateix camí, tenen assegurada per molts anys la tristesa, la repressió, la destrucció o la fugida de la millor gent del país, l'opressió general i la regressió econòmica, política i cultural. En nom d'Al.là i del seu Profeta. Potser es guanyaran el cel, però la terra segur que la perden. I tot pot començar rebentant una festa d'estudiants al crit de "¡pecat, pecat!" Ara, des d'aquesta banda de la mar, tenim la sagrada obligació d'estar al costat dels pecadors.